

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2016. október hó 27. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A különös kegyetlenséggel, aljas indokból (célból) elkövetett emberölés büntette miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Miskolci Törvényszék 2016. évi június hó 06. napján kihirdetett 4.B.4/2015/155. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogva tartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban 19 020 (Tizenkilencezer-húsz) Ft a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s :

Az első fokon eljáró törvényszék a vádlott bűnösségét emberölés büntetében (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont II. fordulat, d) pont) és ezért életfogytig tartó szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapította meg, melyből legkorábban legalább 35 év elteltével bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, döntött a bűnjelek sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az első fokon eljáró bíróság ítélete ellen a vádlott és védője felmentést célzóan jelentettek be fellebbezést.

Az ügyész az ítéletet tudomásul vette.

A fellebbviteli főügyészség átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Az ítéltábla a védelmi jogorvoslatokra tekintettel a törvényszék határozatát a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen bírálta felül a meghozatalát megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében figyelemmel a Be. 554/B. § g) pontjára is.

A nyilvános ülésen a védő perbeszédében kifejtette, hogy álláspontja szerint a törvényszék ítéletét megalapozatlan módon hozta meg, helytelenül következett bizonyos tényekre annak ellenére, hogy rendkívül széleskörű és alapos bizonyítást folytatott. A tanúvallomások, melyre a törvényszék ítéletét alapította javarészt ellentmondásosak, míg a vádlott vallomásaihoz ésszerű kétely nem fér. A tanúvallomások körében a védő hivatkozott az első fokú eljárásban előterjesztett perbeszédére,

melyet változatlan tartalommal fenntartott és a másodfokú eljárásban is kiemelte ... és ... tanú egymással szembenálló vallomásait, utalt ... és élettársának egymással ellentétes vallomásaira is, valamint ... nyilatkozatára, akként, hogy ő még szombaton délből látta a sértettet a bolthoz menni, melyet megerősített élettársa vallomása is. Iratellenes megállapításokat tett a törvényszék például az ajtó kilincsének kapcsán is, mivel a vádlott ... vallomása alapján egyszerűen megfogta a kilincset a bemenetelkor és távozáskor is, e tanú sérüléséről nem beszélt. Ehhez képest kétséget kizáróan bizonyított, hogy az ajtót valaki megrongálta, tehát az elkövető annak berúgását követően jutott be. Fontos momentum továbbá a sértett általi gyógyszer bevétele, melyből a szakértő megállapította, hogy a halál bekövetkezése péntek délutántól szombat délutánig terjedő időszakra tehető. Figyelemre méltó továbbá ... DNS-e, amely megtalálható volt a sértett körömnnyiradéka alatt annak ellenére, hogy ... határozottan tagadta, hogy a sértettel kapcsolatban állt volna. E körben iratellenes a törvényszék azon megállapítása - ellentétben a szakértői állásponttal -, hogy az bármilyen módon odakerülhetett, akár egy a sértett lakásán további nyomhordozó által is. A sértett lakásán lévő váza talapzatán ugyancsak fellelhető volt ... tenyérnyomata is. E tanú alibivel rendelkezett, melyet munkáltatója igazolt, azonban ez nem volt teljes körű, mint a törvényszék is rögzítette, az éjszakai órákra nem terjed ki, azonban arról is nyilatkozott a munkáltató, hogy ... haragudott a sértetre, de ki akart vele békülni. Ennek fényében túlzott a törvényszék azon megállapítása, hogy a vádlott ...re akarta a gyanút terelni. E tanú a haláleset után egyébként néhány nappal a településről elköltözött. Utalt a védő a Be. 4. § (2) bekezdésére is és álláspontját akként összegezte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan a Be. 351. § (2) bekezdés d) pontja alapján. A törvényszék a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett, ezért a Be. 352. § (1) bekezdés b) pontjára figyelemmel eltérő tényállás megállapítását indítványozta, mely alapján a vádlott felmentésének, vagy az eljárás megszüntetésének van helye. Hangsúlyozta, hogy az ítélet rendkívül súlyos és sérelmezte, hogy a törvényszék nyomatékos súlyosító körülményként értékelte, hogy a vádlott ...re próbálta a gyanút terelni, holott a törvényszék volt az, aki szóba hozta ...et, mint lehetséges elkövetőt.

Az ítélőtábla a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok maradéktalan betartásával eljárva igen széleskörű bizonyítást vezetett, valamennyi az ügy megítélése szempontjából releváns bizonyíték beszerzése, és egyenként és összességükben történő gondos értékelésre került. A megállapított tényállás hibamentes, kiegészítést, helyesbítést nem igényel. A történeti tényállás az ítélet 6. oldalától a 12. oldallal bezárólag a legapróbb részletekig tárja fel az eseményeket, majd a 12. oldal utolsó bekezdésétől a boncjegyzőkönyv megállapításai mentén részletesen rögzítette a sértett 54 rb. sérüléseit, illetve egyéb külsérelmi elváltozásait, valamint a vádlottnak a fogdai befogadásakor dokumentált sérüléseit, melyek közül a karcolások jellegűek a sértett védekezésének következményei. A tényállás megállapítása és a bizonyítékok értékelése körében, de a ténybeli indoklásban sem merült fel iratellenes megállapítás. A bizonyítékok értékelése, így a vádlott védekezésének, a tanúk vallomásainak, a szakértői nyilatkozatoknak az értékelése kifogástalan, a logika szabályainak megfelelően történt. Az ítélőtábla a Be. 351. § (1) bekezdésére figyelemmel a törvényszék által megállapított tényállást a másodfokú eljárásban irányadónak tekintette.

Az irányadó és mindenben megalapozott, mérlegeléssel megállapított tényállásra tekintettel a másodfokú bíróság sem az ítélet hatályon kívül helyezésére, sem pedig a vádlott felmentésére irányuló fellebbezéseket nem találta alaposnak.

A törvényszék az ítélet 29. oldalán csokorba gyűjtötte azokat a körülményeket, amelyek alapján a vádlott védekezésének „minden pillére” cáfolható volt az eljárás során. Ezek lényegében azok a kérdéskörök, amelyek végső soron a vádlott bűnösségének kétséget kizáró bizonyossággal történő

megállapításához elvezettek. A törvényszék minden kérdéskört behatóan vizsgált, értékelt és foglalkozott valamennyi kérdéskörrel, amelyet a védő egyébiránt igen színvonalas perbeszédében érintett.

A törvényszék a nyomozati eljáráshoz képest a tanúk többszörösét hallgatta ki eljárása során és ítéletének 30. oldalán különböző szempontok szerint csoportosította, és figyelemmel volt arra is, hogy az eljárás mely szakaszában kerültek kihallgatásra. Kellő körültekintéssel értékelte a sértett családtagjai, a vádlott családtagjai, a szomszédok, a sértett volt élettársa, az alkalmi partnerek és egyéb tanúk vallomásait. Az egyes tanúvallomásokban rejlő ellentmondásokat - melyekre a védő is hivatkozott - is észlelte, azokat a logika szabályai szerint értékelte, és indokolási kötelezettségének eleget téve számot adott arról, hogy mely vallomást miért tudta elfogadni a további bizonyítékokkal is összevetve.

Az eljárás során alapvető kérdésként merült fel, hogy a vádlott személye a cselekmény elkövetésének időpontjában köthető-e a helyszínhez. E körben a törvényszék széleskörűen vizsgálódott és kronológiai sorrendben rögzítette az eseményeket, elemezte a vádlott igazolható hollétének körülményeit.

Feltárta a sértett más férfiakkhoz, így korábbi élettárához, illetve alkalmi partnereihez való viszonyát. Azt sem mulasztotta elvizsgálni, hogy más személy elkövetőként számításba jöhet-e, de az sem maradt feltáratlanul, hogy a sértett másnap délelőtt elmehetett-e „... boltjához”, figyelemmel arra, hogy volt olyan vallomás, amely arra engedett következtetni, hogy szombaton délelőtt a sértett még élt.

Az alapvető kérdésben, hogy a vádlott személye az elkövetés lehetséges időintervallumában köthető-e a helyszínhez a törvényszék egyértelmű igennel foglalt állást, melynek kimerítő indokát adta, és amelyet az ítélet tábla is osztott.

A másik lényeges kérdés, hogy járhatott-e más személy a cselekmény helyszínén, illetve lehettek-e más, vagy mások a cselekmény elkövetői. A törvényszék nemlegesen foglalt állást, és érvelésével a másodfokú bíróság ugyancsak egyetértett. A kérdés eldöntése azért is bír relevanciával, mert a vádlott elismerte, hogy járt az adott időszakban a sértettnél, azonban részvételét életének kioltásában mindvégig következetesen tagadta.

E körben fontos szerepet játszott a szakértői bizonyítás, egyrészt a halál lehetséges időpontjának megállapítása szempontjából - figyelemmel a vádlott védekezésére - a sértett általi gyógyszeresedésre, a helyszínen más személy, a korábbi élettárs ... tényérle nyomatának rögzítésére és a sértett körömnnyiradékában DNS-ének feltalálására. A törvényszék valamennyi szakvélemény és a hozzájuk kapcsolódó okiratokat értékelte és azokat aggálymentesnek ítélte. Ítéletének 41. oldal utolsó bekezdésétől az 53. oldallal bezárólag igen részletesen foglalkozott a szakértői megállapításokkal, amelyek értékelése a fentiekben már jelzett eldöntendő kérdésre adott első bírói válaszokat megerősítette, illetve alátámasztotta.

A felmentést célzó védői érvelés a törvényszék bizonyítékokat értékelő mérlegelési tevékenységét támadja, amely a megalapozott tényállásra tekintettel a másodfokú eljárásban a Be. 351. § (1) bekezdése alapján eredményre nem vezethetett.

A törvényszék törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és helyes cselekményének minősítése is, melynek a törvényszék kifogástalan jogi indokát adta. A Kúria 3/2013. számú Büntető Jogegységi Határozata mentén vizsgálta a vádlott tudattartalmát a tárgyi és alanyi tényezőket. Helytállóan utalt arra is az ítélet 56. oldal 5. bekezdésében, hogy az aljas célból, különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntetével a Btk. 197. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott szexuális erőszak büntette csupán látszólagos halmazatban áll.

A büntetés kiszabása körében az első fokon eljáró bíróság az alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket teljes körűen feltárta és kellő gondossággal értékelte súlyuknak megfelelően. Az ítélet táblája csupán a súlyosító körülmények köréből mellőzi a vádlott terhére értékelt azon első bírói megállapítást, hogy másra (vétkes személyekre) kívánta védekezésével terhelni a gyanút. Az ítélet táblája álláspontja szerint a Be. 117. § (2), (4) bekezdése alapján a vádlottat megilleti a védekezés szabadsága, a már hivatkozott jogszabály alapján arra történik figyelmeztetés, hogy vallomásaiban más bűncselekmény elkövetésével hamisan nem vádolhat. Az eljárás során arra adat nem merült fel, hogy a vádlott a Btk. 268. §-ában írt hamis vád törvényi tényállást kimerítette volna, ilyen eljárás vele szemben nem indult.

A bíróság megalapozottan vont következtetést a bűnösségi körülmények helyes értékelésével a Btk. 79. és 80. § (1) bekezdésének szem előtt tartásával arra, hogy vádlottal szemben kizárólag határozatlan tartamú szabadságvesztés szolgálja a speciális és generális büntetési célok hatályosulását. Nem tévedett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározásakor sem, amely szigorú, de eltúlzottnak nem tekinthető, annak lényeges enyhítésére a Be. 372. § (1) bekezdésére figyelemmel okot a másodfokú bíróság nem talált. Az ítélet járulékos rendelkezései is törvényesek.

Mindezekre figyelemmel az ítélet táblája a bíróság ítéletét helyes indokai alapján a Be. 371. § (1) bekezdésére utalással helybenhagyta.

Az előzetes letartóztatásban töltött idő további beszámításáról a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése, míg a másodfokú eljárásban felmerült bünygyi költségről a Be. 381. § (1) bekezdése alapján történt rendelkezés.

Debrecen, 2016. október 27.

Dr. Balla Lajos sk.	Szabóné dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk.. Nagy Éva sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó a tanács tagja

Záradék: A Miskolci Bíróság 4.B.2015/2015/155. számú ítélete az ítélet táblája jelen határozatával jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2016. október 27.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke

